

Entre el desert i el cactus

I

Te n'has anat i ens has deixat sense poesia
i és llarga la nit del teu poble.

Tantes ciutats sense conèixer.

Quan vindràs a Lisboa a visitar-nos?

No pot ser tan llarga la nit.

Tan llarga ha de ser la nit?

Animal nocturn, te n'has anat
de matinada. Has passat per Lisboa
abans?

No hem sentit el timbre
que dormíem. Aquí és
una hora menys.

No hem sentit els teus precés. Per què?
I és només silenci.

Ens hem quedat sense poesia
i és tan llarga la nit dels teus.
Les ciutats que has de conèixer, per a quan?

II

On és la poesia de la llarga nit de tempesta?
La ciutat està de festa i plou.
Ja era hora que els carrers d'aquesta
inhòspita ciutat es netegessin.
I tu, somreies des del balcó del Gòtic
i et devies preguntar pel futur.

Que negra és la nit i grisa la ciutat.

30 de setembre del 2011

La visita

Al cel, la llum entrava per la finestra
i una energia m'amarava per dins
i, de sobte, treia la llibreta i anotava unes paraules
que les llàgrimes a penes em deixaven veure.
Ahir tornàrem d'uns dies de malson.
Per la finestra del bany,
la bellesa de la ciutat nocturna,
les teulades de les cases de Lisboa,
i les llums de les famílies,
vaig saber que t'agradava el que estava veient.
Entrares amb nosaltres a casa
i et mostràrem el pis. T'abellí.
Després, però, mentre rosegàvem
alguna cosa per sopar
vaig veure la nit més lletja i la insòlita pregunta:
«l'han matat?»
m'explotava al cap.
Quin dijous tan trist a Lisboa,
la ciutat de la llum s'apagà de cop.
Quin retorn tan dolç,
la teva arribada
i amarg, el comiat.
T'abellí la visita, gràcies per venir.

Inútilment

Inútilment recórrec València. No escric èglogues.

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Inútilment tudades tantes llàgrimes de tants amics
inútilment plorats tants records passats.
València reapareix en el nostre escenari quotidià
i és massa amarg el viatge
en tren i la paella a la Diabla.
Quin retrobament més estrany, amics.
És octubre però massa prest pels Octubre,
que no hi ha congressos i encara hi fa massa calor.
Inútilment, València apareix en els nostres passos amargs
i inútilment l'Elisenda també hi és.
Encara recordo la darrera vegada amb ella a València.
Era abril, una celebració i una coneixença,
un autocar, la nit i el desig
i després hi hagué trucades,
i un mallorquí de veu agradable.
Versos, cafè i cigarreta.
Quin final més tràgic
de Déus àvids de joventut i poesia.

Arizona, entre el desert i el cactus

Malalt de futur formes part del paisatge
d'Arizona on l'horitzó té color de silenci
i sents la soledat a punta de pistola.

SALVADOR IBORRA

Ara que te n'has anat a Arizona,
a estudiar i treballar,
sé que estàs bé i que ets un bon professor.
Encara t'alimentes de pizzes i penses
que a València potser no hi feia tanta calor..
Quantes cambres t'has lligat als *pubs* d'Arizona:
a Tucson, Tempe, Flagstaff o Phoenix?
Acabats tots els *whiskies* de totes les ciutats,
has conegut vells rockers d'altres temps
i has pensat en nosaltres molts cops.
Continues escrivint versos i prenent tes a deshores?
Hi ha coses que no canvien.
La universitat on treballes dius que està prou bé,
les noies són guapes i tu els somrius poemes i
penses que et fas vell, ets massa solitari i res no és com abans
que no estem en l'edat, i tot això i allò.

...

Quan vinguem a Arizona ens mostraràs
l'extensa plana àrida de canyons i rocam
i xerrarem d'O'Connor i Hammett, de Faulkner i Capote
i ens explicaràs qui eren Noble i Wilbur-Cruce.
Recuperarem el temps perdut i passejarem
pels indrets del teu paisatge humà i coneixerem
les teves noves amistats.
Quan ens acomiadem ens farem els forts però per dins...
quina bestiesa, això d'anar-se'n tan lluny.

Darrer cafè

Al Xavi

El darrer dia, el darrer cafè
al teu costat.

Un tallat llarg de cafè

per no dir: *um café pingado, se faz favor.*

El noi del cafè, els seus ulls foscos i el somriure.

No em vas dir que era amic teu.

Per què no em parlaves del noi del cafè?

A ciutat feia temps que no en prenia un de tan bo.

Vas parlar-me de la tesina i de Ferrater, de teories
absurdes que no vaig entendre.

Em parlaves del futur i de Llum i dels Estats Units.

El teu tallat i vichy,

el teu esforç i desfici,

i la il·lusió malgrat tot.

Una horeta llarga que fou massa escassa i el noi
i nosaltres i ningú més.

Riures dissonants

A MODE DE MÁRIO DIONÍSIO

I

un home amb un quadre al portal
un llop en bicicleta en raig de sang
un llop que és jove i només existeix
al llindar d'un pensament

un llop que és jove i és llop
amb un ganivet a les mans
que és la fi dels dies mastegats
que és la joventut que es perdé

un home amb un quadre al portal
al carrer d'ales tallades
lliurat a l'altar del record
d'un jove poeta que mai no conegué

II

l'albada avergonyida pel
llarg dia d'un cos inerme
humits els ulls impotents
en la foscor d'un dia bord

al carrer molts rastres
de transeünts estults
i al·lucinació d'eco
de paraules solitàries

i un altre espai tacat
davant del meu balcó
una sirena encara
i una vida menyspreada

negra era la veu del destí
en aquells temps covards
de dies amb paranys
d'un món deshabitat

III

parlar amb un calendari a la mà
la nit pesada entre parets llogades
parlar amb un calendari a la mà
tallant el malson en bocins incomptables

parlar amb un calendari a la mà
quan no existien els dies ni les nits
parlar amb un calendari a la mà
quan no hi havia ni llunes ni l'any

parlar amb un calendari a la mà
per la bellesa d'un dia del mes
parlar amb un calendari a la mà
perquè el dia era bonic molt abans

parlar amb un calendari a la mà
que bells els minuts i les hores
parlar amb un calendari a la mà
de tantes albaades incomptables